

Carl Petersen: Jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag.

Denne lovgivning, som gennem en år-række har været gældende, har efter vor opfattelse været til megen gavn for de mennesker, der har benyttet den, og den har givet sikkerhed for dem, der har ydet kredit til landbrugere, som ikke havde midler til at kunne købe kontant.

Jeg har kun een indvending at gøre — den højtærede minister var selv inde på det —, og den gælder ønsket om, at denne lovgivning bliver gjort permanent. Jeg forstår af det, ministeren sagde, at man har drøftet dette spørgsmål i det andet høje ting, og så er det jo muligt, at næste gang, vi ser et sådant lovforslag, vil det indeholde en bestemmelse om, at denne lovgivning bliver permanent. Der er efter min mening ingen grund til at tro, at man ikke også fremefter vil kræve en lovgivning, som løser disse problemer, og da der ikke fra samfundets side eller fra nogen anden side kan være nogen fornuftig indvending at gøre imod, at man sikrer dem, der ønsker at give denne kredit, at de får deres penge tilbage, synes jeg, denne lovgivning bør fortsætte.

Jørgen Gram: Som vi hørte, er dette lovforslag vedtaget i landstinget. En sådan lovgivning har været krævet og har virket i 18 år, bortset fra et par år. I denne årrække har vi jo haft både gode og dårlige høstår, med god og mindre god forrentningsprocent, men under alle forhold, hvert år, har der været tusinder af landmænd, der har haft brug for en økonomisk garanti for at kunne købe sædekorn, kunstgødning o.s.v. Dette er forklarligt, når man husker, at 10 000—15 000 landejendomme hvert år skifter ejer, og at en meget stor part af disse er begyndere, der, fordi de er hårdt spændt for økonomisk, har brug for at få en økonomisk håndsrækning, således at de kan komme igennem forårstiden og få jorden tilsæt. Ved hjælp af denne lovgivning bliver den økonomisk svage landmand lige så godt stillet som den mest velstillede, uden at han behøver at gå tiggergang for at få en personlig kaution.

Jeg skal udfra det anførte og udfra, hvad der iøvrigt er sagt, på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Det har været berørt her — og det blev også berørt ovre i det andet høje ting —, om man af praktiske grunde ikke burde gøre loven permanent. Dette har jeg som mit partis ordfører allerede anført i 30-

erne; det kommer stadigvæk frem igen, og vi har nu hørt, at ministeren heller ikke har noget imod det. Hvis der bliver stillet forslag om det, vil det ikke volde vanskeligheder fra mit partis side. Jeg anbefaler imidlertid som sagt lovforslaget, således som det foreligger.

Clausen (Olufskjær): Jeg kan på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Aage Fogh: Også jeg kan anbefale lovforslaget til vedtagelse, idet jeg tilføjer, at når vi nu har vedtaget en sådan lovgivning i 18 år som midlertidig, synes jeg, det vil være naturligt at gøre den permanent ved første givne lejlighed.

Oluf Pedersen: Lovforslag om fortrinsret i høsten blev gennemført her i folketinget allerede i 1932, og derefter vedtoges en sådan lov år efter år. Da lovforslaget om fortrinsret i høsten for året 1938 blev fremsat i 1937, foreslog jeg, at man gjorde denne lovgivning permanent, og den daværende landbrugsminister sagde, ligesom den nuværende landbrugsminister har sagt i dag, at han ville tage spørgsmålet om at gøre den permanent op til næste år. Til trods derfor er det ikke sket. Nu erkender man fra alle sider, at loven i visse tilfælde kan være nødvendig, og det er også sagt gang på gang i tinget, at den skader ingen. Jeg synes derfor, det var rimeligt at gøre den permanent. Jeg har set, at den højtærede landbrugsminister i landstinget erklærede — noget stærkere tilsyneladende end her —, at der ville komme et forslag om at gøre den permanent, hvis han var minister til den tid. Jeg synes, ministeren burde have benyttet lejligheden, medens den var der. Jeg synes, det var naturligt, at der blev stillet forslag om at gøre loven permanent allerede her i tinget. Spørgsmålet blev rejst allerede 1937, og så er der gået år efter år, og hvert år har man vedtaget en ny lov; det koster penge og medfører besværligheder, og jeg kan slet ikke se, hvilken begrundelse der er for ikke at gøre loven permanent.

Jeg vil dernæst bemærke, at jeg synes, der er enkelte bestemmelser i lovforslaget, som burde ændres. Jeg forstår ikke, hvad meningen er med, at man skal have kommunalrådene til at afgive en erklæring om alle de 4 000—5 000, der ønsker at give fortrinsret i deres høst. En sådan bestemmelse er til stort besvær for kommunalbestyrelserne. Jeg sagde i 1937, at man måtte kunne nøjes med i tilfælde af konkurs